

Primer, alarma i ara, neguit

«Caldria encetar vies que no ens poguessin dur a carrerons sense sortida o senzillament, altre cop, a la sorra judicial»

La salut és el primer, es diu sempre, i com la gestió de la crisi sanitària ha estat desastrosa aquí allà i els casos semblen augmentar de nou, critiquem amb la boca petita les mesures que es prenguin, perquè tampoc sabem del cert si les que adoptessin, en cas de tenir-hi potestat, donarien millors resultats. Tanmateix, jurídicament parlant sí tenim l'obligació de criticar l'embolic jurídic/ judicial en què sembla ficada la Generalitat amb les normes que ha adoptat des del moment de represa de la plena competència en matèria sanitària. Si es tracta de prevenir o revertir les alarmants dades dels últims dies, potser caldria encetar vies que no ens poguessin dur a carrerons sense sortida o senzillament, altre cop, a la sorra judicial, i que, de retruc, generen incertesa i neguit sobre la gent i la seva economia

Una jutgessa de guàrdia ha decidit no ratificar el decret que va emetre el govern català per confinar domiciliàriament tota una comarca. Després diu el govern que no pensa acatar la resolució judicial perquè aquesta jutgessa no és ningú per no ratificar el decret, ja que hauria d'haver traslladat la qüestió a la jurisdicció contenciosa (una absurditat processal!) a la que el govern no va acudir per ser cap de setmana i estar tancat. Si no pensaven acatar, per què pregunten? Bé, aquesta és una actitud a la qual ja ens anem acostumant, com també al fet que, el govern central es faci còmplice d'aquestes desobediències: ara ja ha manifestat que dona suport a les mesures que prengui el govern autonòmic i recomana a la gent que les obeeixi, digui el que digui el jutge. Aleshores, per què calia primer l'estat d'alarma i el comandament únic?

De tota manera, el govern de Quim Torra ha anat un pas més enllà per intentar reforçar la seva posició. Ha fet una modificació d'urgència de la llei catalana de salut pública mitjançant la norma amb rang de llei que pot utilitzar el govern en casos d'extraordinària i urgent necessitat, un decret llei que necessitarà convalidació parlamentària en un termini de 30 dies, però que ja és plenament vigent i eficaç des del moment de la seva publicació. Això vol dir que almenys de forma provisional, el govern de la generalitat podrà confinar les persones als seus domicilis com es va fer durant l'estat d'alarma, després de dir-nos que calia decretar aquest estat excepcional per l'afectació de drets fonamentals.

Però no. Sembla que no era cert que aleshores calgués l'estat d'alarma. O sembla que ara prevarica Sánchez quan admet confinaments generals i domiciliaris sense decretar-ne, ni que sigui territorialment. O sembla que el decret-llei és inconstitucional pel fet d'envair competències centrals. O sembla... no sabem, ja que sembla, tot i que sí que sabem que pel camí l'ocell s'ha anat quedant sense plomes, atemorit per les notícies contínues de rebrots i les conseqüències econòmiques dolentes o pèssimes que se'n puguin derivar. Desconcertat per la riuada de normes incomprensibles i contradictòries amb què el poder, tot ell, ha anat teixint la cotilla que ens va fer perdre, a trossets, tota la dignitat, convencent-nos que el preu d'evitar un risc inevitable és la nostra llibertat.